

De Snierkes, die vonden 't gelijk flauwe kul,
't Vloike en den Theuws zeejen 't ok,
Heel anders was 't mi Driek de Krul,
De Snurrekert, Mie Klok en Dries den Bok.

En bai Tontjes zoaten op zonne kniej,
Mar hai viejl van vermoeidheid in sloap,
Miej de Mulder, Miej Mop en Miej Driek,
Dè hedde'r van, zee Npl 't Skoap.

En Frans de Strik, dien erreme stumper,
Hai wist mi 't perdje ginne road,
"Goat er feije", zee Willem de Klumper,
"Nee, lot 'm mar slachte", zee Nel de Ploat.

Kis van Keupkes hagget gevonde
Mi Tinuske den Boter en Mietje Kep,
't Perd an 't keske vaast gebonde
We kriejge miskien dan wel 'n krep.

Door den Hoepert ston te vege,
't Perd ha alles vol geschete,
Ze kwam 't Slaaike en de Suffert tege
Ze zee: "Tontje zal 't wete".

Mar kiek es doar in dè zwarte pak
En mi nen bolhoewd op,
Frans de Strik leidt mi gemak
Tontjes anwinst no de strop.

Want de slachter zwijnde
Hai ha de messe al gewet,
Bai Groard de Stuper kwam 't einde
Van Tontjes Perd en Tontjes Pret.

C. en W. van Skijndel.

Nog iets over de Rouwvaan van de Schut.

Elke Schut had zijn eigen rouwvaan, die voorop ging, wanneer er in de kerk b.v. bij een uitvaart geofferd moest worden. Hieraan werd blijkbaar veel waarde gehecht, want in twee akten van resp. Maria Vermulst en Theod. Geenen, eerste helft vorige eeuw, waarbij de Sint Teunnis-Schut met een stuk land wordt begiftigd, wordt uitdrukkelijk bepaald, dat bij hun uitvaart bij het offeren "de rouwvaan voorop moest gaan".

M. H. J. Pennings.
